

му по-тяжкыты на пр. *Тука нѣма да помянувамъ адско-то сребролюбіе и грабителство на Грьцкото Духовенство, ни гоненіята му на языка и народностъ тѣ ни; ни другыты безбройны озлобленія и гнусны дѣла, всичкыты тыя ги прѣмълчявамъ; но да дързне даны клевети прѣдъ царското Правителство? Това е вѣче най-отверателната и най-н сносната отъ всичкыты му злобы!*

Прѣдваряніе (Пролипсъ).

119. Когато вѣтіята прѣдвижда, че противната страна, или и самыты му слышательне бы могли вѣроятво да му прѣдложатъ противно нѣкое възраженіе, въ тоя случай той прѣдварва, и прѣдлага го самъ-си и послѣ го опровергава, и тойзи образъ ся нарича *пролипсъ*. Единъ примѣръ отъ тѣхъ фигуръ номѣстихмы въ § 44. за измысленыты дохваткы.

Прѣмълчяніе (апосіопезисъ).

120. По нѣкогажъ ся случва да прѣкъсне ораторътъ рѣчьтъ си недокончява, или че не може ужъ да намѣри приличнъ думъ, или че думата, която можеше употрѣби е тяжка, срамотна или нѣкаксы досадителна, на пр. *О Одиссее, причина на злостраданіята ми, дано бозити да тя.*

Клятва.

121. Въ нѣкои важны обстоятелства, вѣтіята ся кълне прѣдъ слышательныты си въ Божіето имя или и въ други священи прѣдмѣты, за да даде по-голѣмо впечатленіе въ сърдцата и силъ на словото. Тая фигура е была обыкновенна между древныты ораторы, като сж ъхъ употрѣблявали въ голѣмы случая. Демостень, като искалъ да увѣри Атиняныты, че не сж сбъркали, когато обявили войнъ противъ Филиппа за да запазятъ свободжтъ на всичкѣ Грьцѣ, кълне ся въ геронты на отечеството си: *не сте сбъркали, о мжжіе атинейстѣ! като сте прѣдприели подвижтъ за свободжтъ на всичкыты; азъ вы увѣрявамъ въ името на нашиты прѣдци, що сж измрѣли и загынѣли въ Маратонъ,*